

Talent, ciutats i desigualtat creativa

Publicat per [Interacció](#) [1] el 01/10/2014 - 11:47 | Última modificació: 11/05/2026 - 12:55

En els primers anys de la dècada del 2000, el discurs de la “classe creativa” es va convertir en una de les grans promeses de les polítiques urbanes europees. Richard Florida defensava que les ciutats capaces d'atraure talent, diversitat i creativitat serien també les que concentrarien innovació, creixement econòmic i competitivitat. L'article d'Antonia Sáez Cala, publicat a la revista *Ciudades*, posa aquesta teoria a prova en el cas de les capitals autonòmiques espanyoles i els resultats introdueixen més matisos dels que sovint incorporen els discursos sobre ciutat creativa.

L'estudi mostra que la distribució de la denominada “classe creativa” és profundament desigual i respon a factors més complexos que la simple existència d'una oferta cultural atractiva. Madrid i Barcelona concentren els percentatges més elevats de treballadors creatius, seguides de ciutats com Oviedo, Santiago de Compostel·la o Sevilla. Però la recerca també evidencia que ni la tolerància ni la diversitat cultural garanteixen necessàriament una major atracció de talent. Hi ha ciutats amb nivells similars d'obertura social que presenten resultats molt diferents en presència de classe creativa.

El text és especialment interessant perquè qüestiona una lectura simplificada de les polítiques de creativitat urbana que durant aquells anys van inspirar processos de regeneració, màrqueting territorial i projectes emblemàtics en moltes ciutats espanyoles. Sáez Cala assenyala que nombroses actuacions urbanes impulsades des dels anys noranta seguien precisament els esquemes de la teoria de Florida: potenciar l'escena cultural, reforçar la imatge urbana i construir entorns “atractius” per captar talent i activitats intenses en coneixement.

Tanmateix, la recerca mostra que la realitat urbana és menys lineal. Els professionals creatius no es distribueixen igual segons sectors i perfils. Els treballadors vinculats al coneixement simbòlic tendeixen a buscar ciutats amb escenes culturals intenses i climes socials oberts, mentre que altres professions valoren més les estructures productives, les xarxes empresarials o les oportunitats laborals.

Al llarg dels anys moltes ciutats han intentat convertir la cultura en una eina de posicionament competitiu sense preguntar-se prou quin tipus de desenvolupament generaven aquestes estratègies ni quines desigualtats territorials podien reforçar. El text recorda que la creativitat urbana no depèn només d'imatge, consum cultural o esdeveniments emblemàtics. També està travessada per estructures econòmiques, condicions laborals, accés al coneixement i capacitat real de retenir activitat cultural i professional estable.

Referència

Sáez Cala, A. (2014). Clase creativa y factores de ubicación: Las capitales autonómicas españolas. *Ciudades*, 17(1), 141–158.

<https://doi.org/10.24197/ciudades.17.2014.141-158> [2]

Categories: Publicacions acadèmiques

Categories: Recursos i publicacions

Etiquetes: desenvolupament territorial

Etiquetes: economia de la cultura

Etiquetes: sectors culturals i creatius

Etiquetes: estudis socials de la cultura

Etiquetes: polítiques culturals

- [3]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/blogs/2014/desigualtat-creativa>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] <https://doi.org/10.24197/ciudades.17.2014.141-158>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/5335>